

му подаде червенъ калпакъ и той го тури на главата си; екнаха ржкоплѣскания. Подаватъ шише съ вино, краля пи отъ него *за народа*; нови ржкоплѣскания. Впрочемъ самообладанието му не го остави и той не направи никакви отстъпки.

Тълпата се размахна само слѣдъ като пристигна Петионъ, парижкия кметъ, и депутатитѣ испратени да защитятъ особата на краля. Сборището трая до сутринята, но палата бѣ заетъ отъ него само два часа. Това закѣсняло намисание на Събранието и на гражданскитѣ власти, които се намираха подъ влиянието на Жирондинцитѣ, даде поводъ да се заподозрятъ послѣднитѣ въ намѣрение да извършатъ единъ натискъ върху краля, за да добиятъ възвръщанието на приятелитѣ си министри и утвърждаването на отказанитѣ постановления. Може би тѣ да мисляха и за по голѣми промѣни въ управлението. Но историята брои толкова аналогични примѣри, които се обясняватъ само и само съ увеличаването на народнитѣ маси, щото и тоя пътъ може на горнитѣ прѣдположения да се не даде вѣра.

Както и да е, но когато на другия день Петионъ утиде въ Тюлери, за да успокои краля относително настроението на Парижъ, той бѣше посрѣшнатъ твърдѣ грубо отъ краля, а придворнитѣ си позволиха даже да го оскърбятъ. Департаментския Съвѣтъ, който бѣше прѣдаденъ на краля, извади Петиона отъ длъжността на кметъ, както и синдикалния прокуроръ на парижката община Манюеля, като участници на бунта. Но това послужи за ново поражение на палата: Събранието повърна и двамата на длъжноститѣ имъ.

Подбуденъ отъ тие слухове, Лафайетъ дохожда въ Парижъ и отива въ събранието. Приетъ тамъ, той заявява, че е упълномощенъ да говори въ името на ввѣрената му войска. „Въ името на всички френци, които обичатъ отечеството си, свободата си, спокойствието и